

Panium — Numer dwudziesty trzeci

Po zawarciu przymierza będzie postępował podstępnie.

Jeff Pippenger

2026-03-20

Daniela 11,24 określa okres, w którym pogański Rzym miał panować najwyższą władzą, słowem „czas”. „Czas” w proroczym zastosowaniu oznacza 360 lat, a lata te rozpoczęły się wraz z najsłynniejszą bitwą morską starożytnej historii, bitwą pod Akcjum w 31 r. p.n.e. Istniały inne bitwy morskie, większe i bardziej wyrafinowane pod względem strategicznym, lecz Akcjum było najbardziej ikoniczną bitwą morską ze względu na swój związek z Markiem Antoniuszem i Kleopatrami. Podobnie jak upadek muru berlińskiego w wypełnieniu Daniela 11,40 oraz Bliźniacze Wieże z 11 września w wypełnieniu Objawienia 18; gdy bowiem Bóg wybiera wydarzenia historyczne dla wypełnienia swego proroczego Słowa, czyni to w taki sposób, aby przyciągnęły uwagę jak najszerzej możliwej publiczności.

A po przymierzu zawartym z nim będzie postępował zdradliwie; gdyż wystąpi i stanie się mocny z nielicznym ludem. Wkroczy spokojnie nawet do najżyźniejszych miejsc krainy; i uczyni to, czego nie czynili jego ojcowie ani ojcowie jego ojców; rozrzuci między nich łup, zdobycz i bogactwa; owszem, będzie obmyślał swe zamysły przeciw twierdzom, lecz tylko do czasu. Daniela 11:23, 24.

Uriah Smith kończy swoje rozważania dotyczące przymierza między Rzymem a Machabeuszami z wersetu dwudziestego trzeciego, komentując kwestię nielicznego ludu wspomnianego w tym wersecie.

„W owym czasie Rzymianie byli ludem niewielkim i zaczęli postępować zdradliwie, czyli podstępnie, jak wskazuje to samo słowo. I od tego momentu wznosili się stałym i szybkim biegiem ku szczytowi potęgi, który później osiągnęli.

„[Zacytowano werset dwudziesty czwarty].”

„Zwykłym sposobem, w jaki narody przed dniami Rzymu wchodziły w posiadanie cennych prowincji i bogatych terytoriów, była wojna i podbój. Rzym miał teraz uczynić to, czego nie dokonali ojcowie ani ojcowie ich ojców; mianowicie otrzymywać te nabytki drogą pokojową. Zapoczątkowano wówczas niesłyszany wcześniej zwyczaj, że królowie zapisywali swoje królestwa Rzymianom w testamencie. W ten sposób Rzym wszedł w posiadanie rozległych prowincji.”

„A ci, którzy w ten sposób znaleźli się pod panowaniem Rzymu, odnieśli stąd niemałą korzyść. Traktowano ich z życzliwością i pobłażliwością. Było to tak, jak gdyby rozdzielano między nich zdobycz i łup. Byli chronieni przed swymi nieprzyjaciółmi i odpoczywali w pokoju i bezpieczeństwie pod egidą potęgi rzymskiej.

„Co do ostatniej części tego wersetu, biskup Newton przypisuje jej znaczenie zapowiadania zamysłów z twierdz, zamiast przeciwko nim. Tego właśnie dokonywali Rzymianie ze swej

potężnej twierdzy, siedmiowzgórzowego miasta. „Nawet przez pewien czas”; niewątpliwie chodzi o proroczy czas, 360 lat. Od jakiego momentu należy liczyć te lata? Prawdopodobnie od wydarzenia przedstawionego w następnym wersecie.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 272, 273.

Smith kontynuuje i wskazuje bitwę pod Akcjum w 31 r. p.n.e. jako punkt wyjścia dla trzystu sześćdziesięciu lat. Po zacytowaniu wersetu dwudziestego piątego Smith stwierdza, co następuje.

„Wersetami 23 i 24 zostajemy sprowadzeni na tę stronę przymierza między Żydami a Rzymianami, z roku 161 przed Chr., do czasu, gdy Rzym uzyskał powszechne panowanie. Werset, który mamy teraz przed sobą, ukazuje energiczną wyprawę przeciwko królowi południa, Egiptowi, oraz wystąpienie znamiennej bitwy między wielkimi i potężnymi armiami. Czy takie wydarzenia miały miejsce w dziejach Rzymu mniej więcej w tym czasie? — Tak, miały. Wojną tą była wojna między Egiptem a Rzymem; a bitwą tą była bitwa pod Akcjum. Przyjrzyjmy się pokrótce okolicznościom, które doprowadziły do tego konfliktu.”

„[Marek] Antoniusz, August Cezar i Lepidus utworzyli triumwirat, który poprzysiągł pomścić śmierć Juliusza Cezara. Ten Antoniusz stał się szwagrem Augusta przez poślubienie jego siostry, Oktawii. Antoniusz został wysłany do Egiptu w sprawach państwowych, lecz padł ofiarą sztuk i wdzięków Kleopatry, rozwiązałej królowej Egiptu. Tak silna była namiętność, jaką ku niej powziął, że w końcu opowiedział się po stronie interesów egipskich, odrzucił swoją żonę, Oktawię, aby przypodobać się Kleopatrze, obdarzał tę ostatnią prowincją za prowincją, by zaspokoić jej chciwość, świętował triumf w Aleksandrii zamiast w Rzymie, a ponadto w inny sposób tak znieważył lud rzymski, że August bez trudu skłonił go do gorliwego podjęcia wojny przeciw temu wrogowi ich ojczyzny. Wojna ta była pozornie skierowana przeciw Egiptowi i Kleopatrze; w rzeczywistości jednak była skierowana przeciw Antoniuszowi, który stał już wówczas na czele spraw egipskich. A prawdziwą przyczyną ich sporu było, mówi Prideaux, to, że żaden z nich nie mógł zadowolić się tylko połową cesarstwa rzymskiego; gdyż po usunięciu Lepidusa z triumwiratu sprawa rozstrzygała się już między nimi dwoma, a ponieważ każdy z nich był zdecydowany osiąść całość, rzucili kość wojny o jego posiadanie.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 273.

W sensie proroczym bitwa pod Akcjum wskazuje na ustawę niedzielną, ponieważ stanowiła trzecie zwycięskie pokonanie trzech geograficznych przeszkód, które ustanowiły „powszechne panowanie” pogańskiego Rzymu, jak opisuje to Smith. Podobnie jak w przypadku pogańskiego Rzymu, tak i wtedy, gdy trzecia przeszkoda Rzymu papieskiego została usunięta z miasta Rzymu, rozpoczęło się w roku 538 „powszechne panowanie” Rzymu papieskiego. Ci dwaj świadkowie odnoszą się do ustawy niedzielnej tam i wtedy, gdy współczesny Rzym pokonuje zarówno szóste, jak i siódme królestwo prorocstwa biblijnego, a czyniąc to, pokonuje swoją trzecią przeszkodę; ustanawiając tym samym „powszechne panowanie” na czterdzieści dwa symboliczne miesiące.

I dano mu usta mówiące rzeczy wielkie i bluźnierstwa; i dano mu moc, aby działał przez czterdzieści i dwa miesiące. Objawienie 13:5.

Rzym przeciwko Egiptowi

Prorocza dynamika wojny Augusta Rzymskiego przeciwko Egipcjowi i Kleopatrze była motywowana buntem Marka Antoniusza, a ta prorocza dynamika z proroczej konieczności musi przedstawiać proroczą dynamikę ukazaną w prawie niedzielnym.

Pod Akcjum Rzym podbił Egipt — potęgę, która stanowiła przymierze między buntowniczym mężczyzną a nieświętą kobietą. Przymierze Antoniusza i Kleopatry jest połączeniem Kościoła i państwa. Pod Akcjum Rzym Augusta podbił potęgę przedstawioną przez nieświęte połączenie Kościoła i państwa.

Obraz Bestii

Kleopatra przedstawia zepsuty kościół sprzymierzony z Antoniuszem, symbolem Rzymu. Kleopatra była stroną panującą w ich relacji, jak wskazał Uriah Smith, stwierdzając, że Antoniusz „padł ofiarą sztuk i wdzięków Kleopatry, rozwiążej królowej Egiptu”. Sojusz kościoła i państwa przedstawiony przez Antoniusza i Kleopatę ukazywał Kleopatę jako władzę panującą w tej relacji; tak więc połączenie kościoła i państwa przedstawione przez ich relację odpowiada definicji obrazu bestii — który jest połączeniem kościoła i państwa, przy czym kobieta sprawuje kontrolę nad tą relacją. Akcjum stanowiło typ wkrótce mającego nadejść prawa niedzielnego.

Augustus przedstawia władzę papieską podbijającą Stany Zjednoczone przy wkrótce nadchodzącym prawie niedzielnym. Marek Antoniusz jest republikańskim rogiem bestii ziemskiej, a Kleopatra jest rogiem protestanckim. Antoniusz i Kleopatra łączą się i przemawiają jak smok przy wkrótce nadchodzącym prawie niedzielnym. Zarówno Kleopatra, jak i Antoniusz są symbolami smoczej potęgi, a gdy przy prawie niedzielnym zostają w pełni zjednoczeni — przemawiają jak smok.

Smoki

Zarówno Grecja, jak i Egipt proroczo przedstawiają moc smoka, a także Antoniusz przedstawiał moc smoka. Egipt był południem w jedenastym rozdziale Księgi Daniela, a Grecja była zachodem. Egipt został przejęty przez Ptolemeusza I po tym, jak królestwo Aleksandra zostało podzielone na cztery części. Ptolemeusz I stał się następnie pierwszym proroczym królem południa, a Kleopatra była ostatnią ptolemejską władczynią w Egipcie. Ptolemeusz urodził się w Macedonii, miejscu narodzin Aleksandra Wielkiego.

Macedonia znajdowała się w północnej Grecji i twierdziła, że jej rodowe pochodzenie wywodzi się od greckich bohaterów mitycznych. Greckie miasta-państwa południa uważały Macedończyków za bardziej barbarzyńskich niż Hellenów południowej Grecji. Macedonia była monarchią, natomiast południowe miasta-państwa (poleis), takie jak Ateny, Sparta, Teby, Korynt itd., znajdowały się w południowej i środkowej Grecji oraz na wyspach Morza Egejskiego. Te poleis często posiadały ustroje demokratyczne, oligarchiczne lub mieszane, podczas gdy Macedonia była scentralizowaną monarchią z silną dynastią królewską (Argeadami). Mimo to wszyscy oni byli Hellenami, a gdy Rzym wkroczył na arenę dziejów, Hellenów określano mianem Greków. Kleopatra była ostatnią władczynią ptolemejską, co reprezentowało monarchiczny szczepek Greków północnego królestwa, pochodzący z obszaru Macedonii, czyli północnej Grecji.

Król Południa

Kleopatra była ostatnią władczynią królestwa ptolemejskiego, które rozpoczęło się wraz z Ptolemeuszem I, gdy królestwo Aleksandra podzieliło się na cztery części. W bitwie pod Akcjum królestwo ptolemejskie, dosłowny król południa, doszło do swego kresu. Następnym królem południa miał być duchowy Egipt, reprezentowany przez ateistyczną Francję w dziejach rewolucji francuskiej.

A ich trupy leżeć będą na ulicy wielkiego miasta, które duchowo nazywa się Sodomą i Egiptem, gdzie także ukrzyżowany został nasz Pan. Objawienie 11,8.

Dosłowny Egipt był dosłownym królem południa w związku z podziałem królestwa Aleksandra, lecz duchowy Egipt jest przedstawiony jako król południa na podstawie proroczych cech Egiptu, a nie dosłownego kierunku.

Południe i Zachód

Kleopatra, będąc ostatnią ptolemejską władczynią królestwa, była w sensie proroczym podwójną potęgą Grecji (zachodu) i Egiptu (południa), podczas gdy następnym, a zarazem duchowym królem południa miała być Francja, również podwójna potęga, przedstawiona w Objawieniu 11 jako Egipt i Sodomia. Rozwiążność Sodomy odpowiada rozwiążności Kleopatry zachodu, a Kleopatra południa odpowiada ateizmowi Egiptu. Podwójna natura ostatniego literalnego króla południa pozostawała w zgodności z pierwszym duchowym królem południa.

Bitwa pod Akcjum była bezbożnym przymierzem smoka Rzymu Antoniego oraz smoka południa i zachodu Kleopatry. Antoniusz i Kleopatra przedstawiają kościół i państwo, tak więc zdobycie Akcjum przez Augusta z Rzymu oznacza zwycięstwo, w którym Rzym przeważa nad bezbożnym, dwoistym związkiem, będącym typem obrazu bestii. Trzysta sześćdziesiąt lat później, w wypełnieniu Daniela 11:24, Konstantyn podzielił Rzym na wschód i zachód, pozostawiając niewiastę Rzymu na zachodzie i przenosząc męża Rzymu na wschód. Zwycięstwo nad południem i zachodem było typem podziału na wschód i zachód po „czasie” trzystu sześćdziesięciu lat, przy bitwie pod Akcjum. We wcześniejszym starciu Antoniuszowi przyznano wschodni Rzym, a Augustowi zachód, tak więc Akcjum połączyło wschód i zachód, lecz tylko na „czas”.

31 p.n.e. i 330 n.e.

Jezus zawsze ukazuje koniec przez początek, tak więc zwycięstwo pod Akcjum w 31 r. p.n.e. stanowi typ podziału cesarstwa na wschód i zachód w 330 r. Akcjum z 31 r. p.n.e. było alfą omegi w ramach 360 lat, które zakończyły się w 330 r. Zarówno 31 r. p.n.e., jak i 330 r. są typem rychło nadchodzącego prawa niedzielnego, przedstawionego w wersecie szesnastym i czterdziestym pierwszym 11. rozdziału Księgi Daniela.

Jeszcze jeden symbol

Antoniusz z Rzymu, sprzymierzony z Kleopatrami południa i zachodu, przedstawia potrójny sojusz w obrębie ich podwójnej unii obrazu bestii. Krzyż także łączy się z ustawą niedzielną, a tym samym z

Akcjum i 330. Przy krzyżu podwójna unia kościoła i państwa zostaje przedstawiona przez Żydów (zepsuty kościół) łączących się z Rzymem (państwem), aby zamordować Chrystusa. Trzecia strona w unii przy krzyżu jest przedstawiona przez Barabasza, fałszywego Chrystusa, którego imię znaczy „syn ojca”. Barabasz symbolicznie jest fałszywym prorokiem w zestawieniu z Chrystusem jako prawdziwym prorokiem. Rzymem był Antoniusz, a Kleopatra południa i zachodu przedstawiała Żydów i Barabasza.

Krzyż odpowiada również Eliaszowi na górze Karmel, gdzie wybór dotyczył tego, kto był prawdziwym, a kto fałszywym prorokiem. Fałszywy prorok był wówczas dwoistym symbolem, obejmującym proroków Baala oraz kapłanów gaju. Baal jest bóstwem męskim, a kapłani gaju reprezentowali Aszarte, bóstwo żeńskie. Żydzi przy krzyżu byli Aszarte, bóstwem żeńskim, a Barabasz, fałszywy odpowiednik Męża boleści, był męskim bóstwem Baalem.

Kleopatra była zarówno królową południa, jak i królową zachodu. Antoniusz był obrazem Rzymu, częścią potrójnego triumwiratu, zaprzysiężonego, by pomścić zabójstwo Juliusza. Śmierć Juliusza od dwudziestu trzech ran przedstawiała śmiertelną ranę papieżstwa zadaną w roku 1798, w wypełnieniu czterdziestego wersetu jedenastego rozdziału Księgi Daniela. Augustyn pod Akcjum przedstawia uzdrowienie tej śmiertelnej rany. Rana zostaje uzdrowiona, gdy Antoniusz i Kleopatra umierają. Antoniusz i Kleopatra przedstawiają obraz bestii w Stanach Zjednoczonych, który jest potrójną proroczą jednostką, składającą się z bestii ziemi i jej dwóch rogów. Antoniusz stanowi jedną część, a Kleopatra przedstawia pozostałe dwie części. Czy jest to Rzym Antoniusza, czy Egipt i Grecja Kleopatry, umierają razem przy prawie niedzielnym, gdy szóste królestwo biblijnego proroctwa dobiega końca. W sensie proroczym Kleopatra w relacji do Antoniusza jest mieszaniną kościelnej polityki i państwowej polityki, przy czym polityka kościelna uwodzi i kontroluje politykę państwową.

Druga śmierć ukazana w typie

Na innym poziomie proroczym relacja Kleopatry z Juliuszem Cezarem i Markiem Antoniuszem przedstawia dwa okresy, w których kościelna polityka Kleopatry pozostaje w związku z polityką państwową Cesarstwa Rzymskiego. Juliusz pozostawił ją w roku 1798 przy jej pierwszej symbolicznej śmierci, na wypełnienie czterdziestego wersetu jedenastego rozdziału Księgi Daniela; a następnie dochodzi ona do swego kresu, i nie ma nikogo, kto by jej pomógł, pod Akcjum, na wypełnienie czterdziestego piątego wersetu jedenastego rozdziału Księgi Daniela. Werset czterdziesty jest alfą jej pierwszej śmiertelnej rany, która ma zostać uzdrowiona, a omega czterdziestego piątego wersetu jest miejscem, gdzie otrzymuje ona swą drugą i ostateczną śmierć.

Podobnie jak w przypadku czterech rzymskich potęg z wierszy szesnastego do dwudziestego drugiego, Kleopatra jako biblijny symbol ma więcej niż jedno znaczenie, zależnie od kontekstu. Juliusz opuścił ją w 1798 roku, gdy usunięto królewskie wsparcie, a następnie jej śmiertelna rana zostaje uleczone przy prawie niedzielnym, lecz dziesięciu królów z Objawienia siedemnastego ostatecznie niszczy ją ogniem, gdy spotyka ją jej druga i ostateczna śmierć.

Kleopatra jest symbolem dwoistej natury, ukazanej przez ateizm Egiptu faraona oraz religijną filozofię Grecji. Jej dwoista natura przedstawia sztukę rządzenia Egiptu i kościelną sztukę Grecji.

Grecką filozofię religijną reprezentuje grecka bogini Atena, która była czczona w postaci posągu w swojej świątyni, zwanej Partenonem. Atena jest symbolem mądrości, a jako kobieta przedstawia religię ludzkiej edukacji, w przeciwieństwie do edukacji Boskiej.

Dwa rogi Stanów Zjednoczonych to republikanizm i protestantyzm, które we Francji zostały przedstawione typologicznie przez Egipt i Sodomę. Egipt oznacza politykę państwową, a Sodomę — politykę kościelną; tak więc republikanizm odpowiada Egiptowi, a protestantyzm — Sodomie. Republikanizm jest Egiptem, a protestantyzm jest Sodomą i Grecją. Symbolem ludzkiej edukacji jest grecka bogini Atena, której świątynią był Partenon, znajdujący swój współczesny odpowiednik w świątyni Partenonu w Nashville, Tennessee. Symbol zepsutego kościoła, który jednoczy się z republikańskim rogiem w Stanach Zjednoczonych przy ustanowieniu prawa niedzielnego, jest przedstawiony jako Kleopatra, Asztarte, Salome i Sodomę.

Kleopatra przedstawia ateizm Faraona oraz religię Greków. Religia, która towarzyszy filozofii ateizmu, jest kultem greckiego wykształcenia. Jezus zawsze ukazuje koniec przez początek, a drzewem w ogrodzie, z którego nie wolno było spożywać, było drzewo poznania dobra i zła, stanowiące typ religii greckiej filozofii, którą Siostra White nazywa „wyższym wykształceniem”. W wielkim boju między Chrystusem a szatanem wskazuje to na grecką religię mądrości Kleopatry i uwydatnia ją jako skażone oraz podrobione przeciwieństwo prawdziwego wykształcenia.

Nashville w stanie Tennessee nazywane jest „Atenami Południa”, a Kleopatra była ostatnią dosłowną królową południa. Ostatnia królowa południa była typem następnego i pierwszego duchowego króla południa, spełnionego w ateistycznej Francji. Ateistyczna Francja jest typem Stanów Zjednoczonych, gdzie w Nashville w stanie Tennessee, „Atenach Południa”, symbolicznie przedstawiona jest świątynia Partenonu poświęcona bogini Atenie. Świątynia znajduje się pod adresem 2500 West End w Nashville. Liczba dwadzieścia pięć oznacza zamknięte drzwi trzech przypowieści z dwudziestego piątego rozdziału Ewangelii Mateusza. Kleopatra, jako zarazem królowa „południa” i „zachodu”, dochodzi do swego „końca” w Atenach Południa.

Z tymi rozważaniami o Akcjum, Kleopatrze, Auguście i Antoniuszu wracamy do wiersza dwudziestego czwartego aż do wiersza trzydziestego jedenastego rozdziału Księgi Daniela. Być może najbardziej niejasną częścią tego fragmentu jest to, że mówią kłamstwa przy jednym stole.

A serca obu tych królów będą skłonne do czynienia zła, i przy jednym stole będą mówić kłamstwa; lecz nie powiedzie się to, gdyż koniec nastąpi jeszcze w czasie wyznaczonym.
Daniela 11:27.

Czas wyznaczony w tym wersecie to 330, koniec „czasu” z wersetu dwudziestego czwartego. Czas wyznaczony oznacza ustawę niedzielną dla Stanów Zjednoczonych, a także oznacza zamknięcie czasu łaski dla świata. Przed ustawą niedzielną dwaj królowie, których serca będą skłonne do czynienia zła, będą mówić sobie nawzajem kłamstwa przy jednym stole. Przed ustawą niedzielną z wersetów szesnastego i czterdziestego pierwszego jedenastego rozdziału Księgi Daniela, dwaj królowie będą mówić kłamstwa przy jednym stole, lecz ich kłamstwa nie odniosą skutku. Kim są ci dwaj królowie, którzy mówią sobie nawzajem kłamstwa? Zanim odpowiemy na tę myśl, przypomnę pewną symbolikę, którą wcześniej omówiliśmy w tej serii.

Czterej rzymscy władcy przedstawiają różnorodne symbole prorocze, zależnie od kontekstu, w jakim są rozpatrywani. Choć są to władcy rzymscy, jako symbol zasadniczo reprezentują proroczą historię starożytnego Izraela w okresie jej przejścia spod panowania Seleucydów pod panowanie Rzymian.

Pompeusz był wodzem, a kolejnych trzech rzymskich władców było wszyscy Cezarami. Juliusz w relacji do Augusta przedstawiał dwa potrójne związki poprzez dwa triumwiraty, pierwszy nieoficjalny, drugi oficjalny. Wszyscy czterej władcy w pewnych kontekstach reprezentują ustawę niedzielną. Pompeusz podbił ziemię chwalebna, Juliusz, przedstawiony przez dwadzieścia trzy rany klute, jest pierwszym aniołem, gdyż jest pierwszym Cezarem, i typifikuje trzeciego anioła, którym był Tyberiusz. Tyberiusz przy krzyżu, który jest ustawą niedzielną, jest również przedstawiony przez liczbę dwadzieścia trzy, ponieważ dwadzieścia trzy reprezentuje pojednanie; a krzyż jest najistotniejszą częścią dzieła Chrystusa w połączeniu Jego Boskości z naszym człowieczeństwem. Tak więc Juliusz i Tyberiusz są pierwszym i trzecim poselstwem, przedstawionymi przez liczbę dwadzieścia trzy.

Juliusz nie był postacią romantyczną, za jaką często przedstawia się go w hollywoodzkiej legendzie; był człowiekiem bezwzględny, opanowanym przez władzę. Tyberiusz był gorszy od Juliusza, gdyż o jego nikczemności wspomina się nawet w samym wersecie, ponieważ ostatnia litera alfabetu hebrajskiego ma wartość dwadzieścia dwa, a pierwsza litera — jeden. Alfa jest mniejsza od omegi, a nikczemność Tyberiusza umiejscowiona jest w wersecie dwudziestym drugim, który odpowiada ostatniej literze alfabetu hebrajskiego, a pomiędzy dwiema nikczemnymi osobami, przedstawionymi przez Juliusza i Tyberiusza, znajdował się August. August reprezentuje szczyt chwały potęgi i prestiżu Rzymu. Jako przeciwieństwo pierwszego i trzeciego przesłania przedstawiony jest przez liczbę trzynastą, która jest symbolem buntu. August umocnił swoje królestwo, tłumiąc bunt Antoniusza i Kleopatry, najsłynniejszy bunt w historii Rzymu.

August jest rzymską potęgą, która pokonała trzecią przeszkodę, a czyniąc to, przedstawiał ustawę niedzielną oraz rzymską potęgę panującą podczas czterdziestu dwóch symbolicznych miesięcy buntu z trzynastego rozdziału Objawienia. Gdy zostaje umieszczony przed ustawą niedzielną, Pompeusz jest zarówno rokiem 1798, jak i 1989, co czyni Pompejusza symbolem Antiocha Wielkiego kończącego czwartą wojnę syryjską od 219 do 217 r. p.n.e., w wypełnieniu wersetu dziesiątego rozdziału jedenastego. Juliusz Cezar zostaje następnie powiązany z wersetami jedenastym i dwunastym oraz z bitwą graniczną, bitwą pod Rafią w 217 r. p.n.e. Tam Juliusz jest również Antiochem Wielkim, a August Cezar jest także Antiochem Wielkim w bitwie pod Panium z wersetu piętnastego. Następnie, w wersecie szesnastym, Tyberiusz jest ustawą niedzielną, lecz nie jest Antiochem Wielkim, gdyż tam jest Pompeuszem, ponieważ Jezus zawsze ilustruje koniec przez początek. Werset ten wyznacza koniec imperium Seleucydów, typizując koniec Stanów Zjednoczonych jako szóste królestwo prorocze biblijnego.

Należy jeszcze dokonać dalszych zestawień czterech rzymskich władców, a ta linia przedstawia ukrytą historię czterdziestego wiersza. Linia machabejska z wiersza dwudziestego trzeciego również ilustruje ukrytą historię czterdziestego wiersza. Następnie w wierszu dwudziestym czwartym historia pogańskiego cesarskiego Rzymu zostaje przedstawiona przez okres czasu —

trzysta sześćdziesiąt lat. Linia dziejów rzymskich ukazana od wiersza dwudziestego czwartego aż do wiersza trzydziestego również stanowi ilustrację ukrytej historii czterdziestego wiersza. Kończy się ona w wierszu trzydziestym pierwszym, gdy temat zmienia się z pogańskiego Rzymu na Rzym papieski. Pogański Rzym nadal występuje w tym wierszu, lecz nie jest tam przedstawiony jako czwarte królestwo proroctwa biblijnego, lecz jako władza polityczna, która osadziła papieżstwo na tronie w 538 roku. W roku 538 papieżstwo uchwaliło ustawę niedzielną, toteż wiersz trzydziesty pierwszy zostaje zestawiony z wierszami szesnastym i czterdziestym pierwszym. Wiersz dwudziesty czwarty wprowadził bitwę pod Akcjum oraz historię związaną z tą linią.

Werset dwudziesty czwarty wskazuje, kiedy pogański Rzym zaczął panować najwyżej przez trzysta sześćdziesiąt lat, a następnie w wersecie trzydziestym pierwszym papieski Rzym zaczyna panować najwyżej przez tysiąc dwieście sześćdziesiąt lat. Początek i koniec tej linii noszą pieczęć Chrystusa, Alfya i Omegi. W tych wersecie mamy historię Marka Antoniusza, Kleopatry i cesarza Augusta. W wersecie szesnastym pogański Rzym podbił imperium Seleucydów w 65 r. p.n.e., a następnie Judę w 63 r. p.n.e. Trzecia przeszkoda pod Akcjum w 31 r. p.n.e. wyznaczała koniec królestwa Egiptu, zgodnie z typologią pierwszych przeszkód Seleucydów w 65 r. p.n.e. Po raz kolejny odnajdujemy pieczęć Pierwszego i Ostatniego. Rok 65 p.n.e. był pierwszą z trzech przeszkód i przedstawiał podbój króla północy, natomiast rok 31 p.n.e. przedstawiał trzecią z trzech przeszkód i przedstawiał podbój króla południa. Juda, jako środkowa przeszkoda spośród trzech przeszkód, pogrążona była w wojnie domowej wewnątrz murów Jerozolimy, gdy Pompejusz przybył w 63 r. p.n.e. Druga przeszkoda jest symbolem buntu.

W 538 roku trzecia przeszkoda dla papieskiego Rzymu została usunięta z miasta Rzymu. Tą przeszkodą byli Goci, i tam rozpoczęło się piąte królestwo proroctwa biblijnego; dokładnie tam, gdzie zakończyło się czwarte królestwo. A podobnie jak czwarte królestwo rozpoczęło się przy swojej trzeciej przeszkodzie, tak królestwo Egiptu zostało pokonane, jak zostało to ukazane w typie w pierwszej przeszkodzie królestwa Seleucydów. To wskazuje, że świadectwo prorocze zawarte w wersecie od dwudziestego czwartego do trzydziestego reprezentuje linię, którą należy również odnaleźć w ukrytej historii czterdziestego wersetu. Z tego powodu konieczne jest rozważenie różnych proroczych zależności, które są przedstawione przez Marka Antoniusza, Kleopatę, Juliusza Cezara, Pompejusza i Cezara Augusta.

Czyż nie najbardziej niejasną częścią tego fragmentu, od wersetu dwudziestego czwartego do trzydziestego, jest to, że mówią kłamstwa przy jednym stole?

A serca obu tych królów będą skłonne do czynienia zła, i przy jednym stole mówić będą kłamstwa; lecz nie powiedzie się to, gdyż koniec nastąpi jeszcze w czasie wyznaczonym. Daniela 11:27.

Uriah Smith identyfikuje dwóch królów jako Marka Antoniusza i cesarza Augusta.

„Przytoczono werset dwudziesty siódmy”

„Antoniusz i Cezar byli niegdyś w przymierzu. Jednak pod pozorem przyjaźni obaj dążyli i intrygowali, aby zdobyć powszechne panowanie. Ich zapewnienia o wzajemnym uszanowaniu

i przyjaźni były wypowiedziami obłudników. Mówili kłamstwa przy jednym stole. Oktawia, żona Antoniusza i siostra Cezara, oświadczyła ludowi Rzymu w czasie, gdy Antoniusz się z nią rozwiódł, że zgodziła się poślubić go wyłącznie w nadziei, iż okaże się to rękojmą jedności między Cezarem a Antoniuszem. Lecz ten zamiar się nie powiódł. Nastąpiło zerwanie; a w konflikcie, który po nim wybuchł, Cezar odniósł całkowite zwycięstwo.” Uriah Smith, Daniel i Objawienie, 276.

Kiedy Oktawia została rozpoznana jako ta, której małżeństwo z Antoniuszem stanowiło rękojmę zjednoczenia, wskazywało to na sojusz małżeński, który został wcześniej zobrazowany typologicznie w rozdziale jedenastym przez małżeństwo Bereniki z epoki hellenistycznej z seleucydzkim królem Antiochem II Theosem około 252 r. p.n.e. Berenika była córką Ptolemeusza II Filadelfosa. Oktawia i Berenika reprezentują małżeństwa dyplomatyczne albo, proroczo, traktaty. Wersety od piątego do dziesiątego ukazują historię dyplomatycznego małżeństwa między królestwami południa i północy, a gdy Marek Antoniusz i Oktawian, później znany jako August Cezar, zaaranżowali to małżeństwo, podzielili również królestwo na wschód i zachód.

Układ z Brundyzjum (40 p.n.e.) był wynegocjowanym porozumieniem między Markiem Antoniuszem a Oktawianem (późniejszym Augustem), mającym na celu rozwiązanie napięć w drugim triumwiracie po sytuacji bliskiej wojnie domowej. Obejmował podział terytoriów rzymskich (Antoniusz — wschód, Oktawian — zachód) i został przypieczętowany małżeństwem Antoniusza z Oktawią (siostrą Oktawiana). W 39 p.n.e. pierwotny pięcioletni okres triumwiratu wygasł; Antoniusz odpłynął do Italii z ponad 300 okrętami, którym początkowo odmówiono lądowania w Brundyzjum, toteż ostatecznie zawinęły do Tarentu. Oktawian spotkał się z nim tam po długotrwałych mediacjach, do których doprowadziła niechęć armii Antoniusza do walki z armią Oktawiana i odwrotnie. Oktawia odegrała kluczową rolę mediacyjną, nakłaniając Antoniusza, by wsparł Oktawiana przeciwko Sekstusowi Pompejuszowi. Odnowili triumwirat na kolejne pięć lat (do 32 p.n.e.), przy czym Antoniusz przekazał Oktawianowi 120 okrętów w zamian za obiecane wojska (które Oktawian później wstrzymał).

W 32 r. p.n.e. doszło do jawnego zerwania między dwoma antagonistami. Stosunki uległy pogorszeniu wskutek propagandy, wschodniego ukierunkowania Antoniusza (z Kleopatrami) oraz konsolidacji władzy przez Oktawiana na zachodzie. Oktawian odrzucił późniejsze propozycje konferencji ze strony Antoniusza przed Akcjum.

W dyplomatycznym małżeństwie między królem północy (Antiochusem) a królem południa (Ptolemeuszem) to król południa dostarczył oblubienicę; natomiast w dyplomatycznym małżeństwie Antoniusza (wschodu) i Oktawiana (zachodu) oblubienica została dostarczona przez zachód. Oba dyplomatyczne małżeństwa zakończyły się niepowodzeniem, a dostarczyciel córki lub siostry ostatecznie odniósł zwycięstwo nad mocarstwem, które złamało przymierze.

Świadectwo Trzech

U schyłku imperium Seleucydów doszło do trzeciego przymierza, podczas którego przy jednym stole wypowiedziano kłamstwa. Nastąpiło to w kontekście piątej wojny syryjskiej (202–195 p.n.e.), gdy Antioch III Wielki wykorzystał słabość królestwa Ptolemeuszów po śmierci Ptolemeusza IV

Filopatora w 204 r. p.n.e. Ptolemeusz V Epifanes (Ptolemeusz V) wstąpił na tron jako dziecko (w wieku około 5–6 lat), pozostawiając Egipt pod rządami regentów oraz narażony na wewnętrzny chaos, rodzime bunty i zagrożenia zewnętrzne.

Antioch Wielki już wcześniej najechał i zajął znaczną część terytoriów ptolemejskich w Celesyrii, Palestynie i Azji Mniejszej po zwycięstwach takich jak bitwa pod Panion (200 r. p.n.e.). Zamiast całkowicie podbić Egipt (co groziło interwencją Rzymu, ponieważ Rzym wywierał na niego nacisk, by trzymał się z dala od pewnych obszarów), obrał drogę dyplomatycznego sojuszu małżeńskiego jako figura „opiekuna”. W latach 197/195 p.n.e., jako część traktatu pokojowego kończącego wojnę, Antioch Wielki zaręczył, a następnie wydał za mąż swoją młodą córkę Kleopatę I Syra (zwaną także Kleopatą Syrą) za małoletniego Ptolemeusza V (małżeństwo zawarto w 193 r. p.n.e. w Rafii; Ptolemeusz miał 16 lat, Kleopatra 10).

Przedstawiono to jako wielkoduszny gest: Antiochus ukazał się jako sprzymierzeniec i „opiekun” młodego króla, zapewniając pokój, a zarazem zachowując zdobycze w Azji. Małżeństwo dało mu pośredni wpływ na Egipt za pośrednictwem jego córki (miał nadzieję, że pozostanie wierna swoim seleukidzkim korzeniom i będzie działać jako głos przychylny Syrii na dworze Ptolemeusza). Podstęp ten obrócił się jednak przeciw niemu, gdyż Kleopatra opowiedziała się po stronie swego męża i Egiptu, a nie ojca, podważając długofalową kontrolę Antiocha. Odzwierciedla to Pakt z Brandyzjum (40 r. p.n.e.) i wiązało się z wydarzeniami rzymskimi na kilka sposobów.

Tak jak Antoniusz poślubił Oktawię (siostrę Oktawiana), aby związać rywalizujące potęgi po niemalże wybuchu wojny, tak Antioch wykorzystał małżeństwo swojej córki z Ptolemeuszem V, aby sformalizować tymczasowy pokój i podział terytorialny (Seleucydzi zachowali podboje na północy, Ptolemeusz zatrzymał Egipt na południu).

Antioch działał jako de facto opiekun nad dziecięcym królem Ptolemeuszem V (za pośrednictwem więzów rodzinnych), podobnie jak Oktawian (i triumwirat) sytuowali się pośród próżni władzy lub rywalizacji. W obu przypadkach „silniejsza” postać (Antioch/Oktawian) dążyła do uzyskania przewagi nad podatnym na zranienie odpowiednikiem poprzez pokrewieństwo. Oba te układy przyniosły krótkotrwałą stabilność, lecz na dłuższą metę „nie powiodły się” z powodu leżącej u ich podstaw nieufności — Kleopatra sprzyjała Egiptowi (podważając pozycję Antiocha), podczas gdy wschodnie ukierunkowanie Antoniusza (Kleopatra VII) doprowadziło do rozpadu relacji z Oktawianem.

Małoletniość Ptolemeusza V pod rządami regentów odpowiada niestabilności po śmierci Juliusza Cezara (prowadzącej do utworzenia Triumwiratu i walk o władzę). Małżeństwo Bereniki z Antiochem wyznaczyło początek historii imperium Seleucydów w jedenastym rozdziale Księgi Daniela, a małżeństwo córki Antiocha Wielkiego z egipskim królem-dzieckiem wyznaczyło kres imperium Seleucydów. Zakończenie małżeństwa Marka Antoniusza z Oktawią wyznaczyło kres królestwa Ptolemeusza. Kres Judy jako ludu przymierza Bożego nastąpił na krzyżu, a to judzkie królestwo rozpoczęło się wraz z Machabeuszami i przymierzem, które zawarli z Rzymem. Wszystkie te prorocze linie są przedstawione w narracji jedenastego rozdziału Księgi Daniela i wszystkie współbrzmia z ukrytą historią czterdziestego wersetu. Począwszy od wersetu piątego,

mamy układ dotyczący Bereniki, który prowadzi do Antiocha Wielkiego i do układu dotyczącego jego córki, Kleopatry Syryjskiej, co rozgrywa się w historii Machabeuszy z wersetu dwudziestego trzeciego. Machabeusze stają się częścią tej linii na podstawie swego buntu przeciwko Antiochowi Epifanesowi, jednemu z ostatnich przedstawicieli dynastii Seleucydów.

Antioch Epifanes to ten właśnie Antioch, który przebywał w Egipcie w 168 r. p.n.e., w pobliżu Aleksandrii, podczas szóstej wojny syryjskiej. Antioch Epifanes najechał Egipt i stał u progu zdobycia Aleksandrii. Władcy ptolemejscy zwrócili się do Rzymu o pomoc. Rzym wysłał Popiliusza Lenasa (jedynie z niewielkim orszakiem — bez wojska), aby przekazał ultimatum Senatowi; Antioch musi natychmiast wycofać się z Egiptu i Cypru, albo stanąć wobec wojny z Rzymem. Gdy Antioch otrzymał list i poprosił o czas na naradę ze swymi doradcami, Popiliusz — opisywany jako surowy i wyniosły — wziął swoją laskę i nakreślił nią na piasku krąg wokół stóp króla. Następnie oświadczył: „Zanim wyjdiesz z tego kręgu, udziel mi odpowiedzi, którą przedłożę Senatowi.”

Znaczenie tego było jasne; Antioch nie mógł opuścić kręgu, nie zobowiązawszy się uprzednio do spełnienia żądań Rzymu — przekroczenie go bez porozumienia oznaczałoby wojnę. Oszołomiony i upokorzony, Antioch przez krótką chwilę się wahał, lecz potem zgodził się ustąpić, wycofał swoje siły z Egiptu i powrócił do Syrii. Ten śmiały akt dyplomacji (wsparty rosnącą reputacją Rzymu jako mocarstwa) wymusił odwrót bez bitwy, ukazując wyłaniającą się dominację Rzymu we wschodniej części Morza Śródziemnego. Jest on powszechnie przywoływany jako źródło wyrażenia „wytyczyć linię na piasku” (choć dosłownie był to krąg).

Antioch Epifanes stał się również w protestanckim rozumieniu mocą, która się wywyższa, upada i urzeczywistnia widzenie z czternastego wersetu jedenastego rozdziału Księgi Daniela.

A w owych czasach wielu powstanie przeciwko królowi południa; także gwałtownicy z twego ludu wyniosą się, aby utwierdzić widzenie; lecz upadną. Daniela 11:14.

Antioch IV Epifanes panował w latach 175–164 przed Chr., i był ósmym z trzynastu królów seleucydzkich. Dążył do narzucenia kultury hellenistycznej i zjednoczenia swego imperium pod greckimi praktykami religijnymi. W 169 r. przed Chr. złupił Świątynię, zakazał praktyk żydowskich (obrzezania, przestrzegania szabatu, studiowania Tory) i wymuszał składanie ofiar pogańskim bogom. W grudniu 167 r. przed Chr. wzniósł pogański ołtarz (dla Zeusa) na szczycie żydowskiego ołtarza całopaleń w Świątyni i złożył w ofierze świnię, wraz z innymi bezbożnymi czynami. To zbezczeszczenie było ostatnią kroplą dla pobożnych Żydów, którzy postrzegali je jako ostateczne pogwałcenie świętości Świątyni i prawa Bożego. Wywołało ono natychmiastowy opór, gdy Matatiasz (kapłan z Modiin) odmówił wykonania rozkazu urzędnika seleucydzkiego, by złożyć ofiarę pogańskim bogom, i zabił odstępczego Żyda oraz owego urzędnika, po czym uciekł w góry wraz ze swymi synami (przyszłymi Machabeuszami). To zapoczątkowało wojnę partyzancką i powstanie w latach 167–160 przed Chr., których celem było przywrócenie kultu żydowskiego, co doprowadziło do ponownego poświęcenia Świątyni (Chanuka) w 164 r. przed Chr. pod wodzą Judy Machabeusza.

Na początku i u schyłku Imperium Seleucydów istniał doniosły układ, przedstawiony przez małżeństwo dyplomatyczne, które zawierało w sobie element podziału na wschód i zachód albo na północ i południe. Gdy Imperium Seleucydów chyliło się ku upadkowi, Antioch Epifanes staje się symbolem wzrastającej potęgi rzymskiej oraz przedmiotem oburzenia Machabeuszy. Później w historii staje się on podróbką proroczego symbolu, który ustanawia widzenie. Potęga w wersecie dwudziestym drugim rozdziału jedenastego zostaje złamana wtedy, gdy złamany został książę przymierza.

A ramionami powodzi zostaną zmieceni sprzed jego oblicza i będą skruszeni; także książę przymierza. Daniela 11:22.

Panowanie Antiocha Epifanesa zakończyło się w 164 r. p.n.e., prawie dwieście lat przed Chrystusem, „księciem przymierza”, który został „złamany” na krzyżu. Pragniemy tu zauważyć, że imperium Seleucydów rozpoczęło się i zakończyło dyplomatycznym małżeństwem traktatowym, w którym podstęp między obiema stronami jest poświadczony w zapisie historycznym. Za panowania Antiocha Epifanesa rozpoczęło się powstanie Machabeuszy, które było typem rewolucji amerykańskiej. W dziejach Machabeuszy ich zmaganie o zrzucenie władzy Seleucydów obejmowało ważny traktat z Rzymem. Werset, który bezpośrednio wskazuje na ten traktat, jednoznacznie przedstawia Rzym jako działający podstępnie, czyli wypowiadający kłamstwa przy stole traktatowym.

A po zawarciu z nim przymierza będzie działał podstępnie; albowiem nadejdzie i stanie się silny z niewielkim ludem. Daniela 11:23.

Każda prorocza linia, która poprzedza czas końca w wersecie czterdziestym, zawiera złamane przymierze. Uriah Smith, komentując w wersecie trzydziestym słowa „tych, którzy porzucają święte przymierze”, odnotowuje, co następuje:

„Oburzenie przeciwko przymierzem”, to znaczy przeciwko Pismom Świętym, księdze przymierza. Rewolucja tego rodzaju dokonała się w Rzymie. Herulowie, Goci i Wandalowie, którzy podbili Rzym, przyjęli wiarę ariańską i stali się nieprzyjaciółmi Kościoła katolickiego. To zwłaszcza w celu wytępienia tej herezji Justynian ustanowił papieża głową Kościoła i karcicielem heretyków. Wkrótce Biblia zaczęła być uważana za księgę niebezpieczną, której lud prosty nie powinien czytać, lecz wszelkie kwestie sporne miały być przedkładane papieżowi. W ten sposób zniewaga została nagromadzona na Słowie Bożym. A cesarze rzymscy, których wschodnia część nadal istniała, porozumieli się z Kościołem rzymskim lub przymykali oko na jego działania — Kościołem, który porzucił przymierze i stworzył wielkie odstępstwo — w celu stłumienia „herezji”. Człowiek grzechu został wyniesiony na swój zuchwały tron przez klęskę ariańskich Gotów, którzy wówczas władali Rzymem, w roku 538 po Chr. Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 281.

Werset piąty jedenastego rozdziału Księgi Daniela wskazuje tę linię historii, w której król południa daje oblubienicę dyplomatyczną jako symbol przymierza, które następnie zostało złamane przez króla północy. Odwet króla południa był typem odwetu duchowego króla południa Napoleona przeciwko papieskiemu królowi północy w roku 1798. Złamane przymierze z wersetów od piątego

do dziewiątego było typem złamanego przez Napoleona traktatu z Tolentino, który z kolei był typem twierdzenia Putina o złamanym przez NATO traktacie. Odwet Napoleona był typem odwetu Putina przeciwko Ukrainie w roku 2014. Odwet Antiocha Wielkiego w wersecie dziesiątym, kończący czwartą wojnę syryjską, odpowiada Napoleonowi w roku 1798, a także Putinowi w roku 2014. Po bitwie pod Panium w 200 r. p.n.e., o której mowa w wersecie piętnastym, Antioch zaaranżował małżeństwo dyplomatyczne z ukrytym zamiarem podporządkowania sobie Egiptu bez użycia wojsk lądowych. Tron Antiocha Wielkiego przeszedł na jego syna, który został zamordowany, co wyniosło na tron najmłodszego syna Antiocha Wielkiego, Antiocha Epifanesa. Jego działania polegające na wprowadzaniu greckich obyczajów i religii doprowadziły do powstania Machabeuszy, które doprowadziło do podstępного przymierza z Rzymem w wersecie dwudziestym trzecim. Werset dwudziesty czwarty wprowadza pogański Rzym i wskazuje na stół kłamstw Antoniusza i Augusta. W wersecie trzydziestym pogański Rzym wchodzi w dialog z kościołem papieskim, którzy zostali określani jako ci, którzy złamali święte przymierze.

Wersety od dwudziestego czwartego do trzydziestego stanowią świadectwo pogańskiego Rzymu, a wersety od trzydziestego pierwszego do czterdziestego przedstawiają świadectwo papieństwa rzymskiego. Każda linia prorocstwa, od Daniela 11, werset 1, aż po werset 40, reprezentuje linię prorocstwa znajdującą zastosowanie w ukrytej historii wersetu 40. Linia królestwa Seleucydów, linia królestwa Ptolemeusza, linia judejskiego królestwa Machabeuszy, linia pogańskiego Rzymu oraz linia papieństwa rzymskiego — wszystkie ilustrują historię od roku 1989 aż do ustawy niedzielnej. Każda z tych linii wskazuje na złamany traktat jako na główny element tej historii.

To Rzym ustanawia wizję z Daniela 11, a zarówno pogański, jak i papieski Rzym — poprzez swe prorocze przymierza oszustwa — zostają ukazane jako postępujące oraz jako występujące przedtem, zanim Rzym sprawował najwyższą władzę w swoich odpowiednich i odrębnych proroczych okresach. Obie te potęgi zaznaczyły początek proroczego okresu supremacji jako rozpoczynający się z chwilą pokonania ich trzeciej przeszkody. Przed rychło nadchodzącym prawem niedzielnym w Stanach Zjednoczonych nastąpi przymierze oszustwa między dwiema potęgami. Cztery razy te dwie potęgi były królami południa i północy: raz między chwalebnią ziemią Judy a Rzymem, raz między dwiema częściami rzymskiego triumwiratu oraz raz między pogańskim a papieskim Rzymem. W obu zwodniczych przymierzach dotyczących Rzymu było to w istocie przymierze między jedną połową imperium rzymskiego — czy to Antoniuszem ze wschodu, Augustem z zachodu, czy też pogańskim Rzymem ze wschodu i papieskim Rzymem z zachodu. Cztery przymierza oszustwa między królami północy i południa, dwa między królami wschodu i zachodu oraz jedno między mającym wkrótce stać się królem północy a chwalebnią ziemią.

Na tym kończymy nasze wstępne omówienie księgi Daniela. Seria Panium stanowi zakończenie serii poświęconej księdze Daniela, która jest wprowadzeniem do ukrytej historii wersetu czterdziestego, którą będziemy nadal rozważać w następnym artykule.